

Főtisztelendő paptestvérek, diakónus testvérek! Kedves szerzetestestvérek, kedves testvérek!

Krisztus király ünnepén szenteljük fel a fatimai Szent Szűznek tiszteletére épült templomot.

Nagy jelentősége van ennek. Krisztus királynak a műve a megváltás. A megtestesülés, a halálig való engedelmesség, az Atyával való kiengesztelődés és az, hogy kiengesztelt bennünket az Atyával. Ugyanakkor ránk bízta a kiengesztelődésnek a szolgálatát. Ránk bízta a megváltás művét, és mindazt, amit az Atyától kapott, nekünk átadott és bízik bennünk, hogy mi a saját életünkben, egyéni és közösségi életünkben tudunk élni ezzel a nagy lehetőséggel. Az Isten gyermekei vagyunk, az egyház tagjai, egymásnak testvérei. Ránk bízta a kiengesztelődésnek a szolgálatát, ami az egyház hagyományában az imádság, az engesztelés és az emberiség Krisztushoz vezetésében mutatkozik meg. Így tehát ez a hely, mint minden templom, de itt kiemelt módon is az imádás, az engesztelés, az igehirdetésnek a helye legyen.

Krisztus győzött a világon. Krisztus legyőzte a gonoszt. Mi magunk is átéljük napról napra ezt a küzdelmet. Jelen van a tagjainkban, jelen van vágyainkban, jelen van gondolatunkban, cselekedeteinkben, egyéni és közösségi életünkben a kísértés, illetve a döntésnek a lehetősége és szükségessége dönteni Krisztus mellett, dönteni az élet mellett. Jézus milyen megrendítően imádkozik az Atyához. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy szabadíts meg a gonosztól. Nem vesz ki bennünket a világból. Nem fog bennünket megóvni attól, amit ő maga is magára vett a kísértéstől, a döntéstől, de megvéd bennünket a gonosszal szemben. Isten országa, ami Jézus Krisztusban valósult meg és bennünk is, tagjainkban is napról napra növekszik az igehallgatás, a szentségek ereje, az imádság, a jó cselekedetek által, a jó gyakorlása által, a jóért való küzdelem által az Isten országa erőszakot szenved és bennünk valósul meg.

Ha nem lenne templomunk, ha nem lenne megváltás, ha nem hallhattuk volna az Atya szerető ígét az Ő fia által, ha nem táplálnának bennünket a szentségek, meg is ijedhetnénk, sőt, értelmetlennek láthatnánk az életünket, mert nincs esély, de ez nem így van, mert Krisztus győzött a gonosz felett. Krisztus győzött a gyengeség felett. Krisztus visszavezetett bennünket az Atyához és ránk bízta mindazt az ismeretet, tudást, tapasztalatot, ami nekünk ahhoz szükséges, hogy örömtelien éljük Atya gyermekeként az életünket.

Isten országa bennünk valósul meg. Azokban, akik ragaszkodnak Krisztus törvényeihez, hiszen Krisztus törvényei bennünk napról napra erőt adnak. Krisztus törvényei a közösségben napról napra békét és lehetőséget teremtenek. Krisztus törvényei életünk tudatos átadása által, felajánlása által mindig az Istenhez vezetnek bennünket.

Nem lehet két úrnak szolgálni, vagy az egyiket szolgálom és a másikat gyűlölöm, vagy pedig a másikhöz ragaszkodom. Isten országának a törvényei ezt az egyértelmű tanítást, igazságot tárják fel előttünk és mi Krisztushoz ragaszkodunk. A mi Urunk, a mi királyunk Jézus Krisztus. Akkor is, amikor ez nehéz, amikor ez talán könnyebb, akkor is, amikor nem tűnik úgy, hogy dönteni kell, s mégis a mi életünk középpontjában Krisztust akarjuk látni.

Vallástudományok egyértelműen utalást tesznek arra, illetve megállapítják az ősi törzsi közösségekben, vallási élet megélésében, akár vándor népek körében is, az ő vallási meggyőződésüknek megfelelően, amikor egy törzs letelepedett, megérkezett valahová, ott kitűzte azt a pontot, ami számára az Istent, az Urat jelenti. Ehhez a biztos ponthoz viszonyítva helyezték el mindazokat a feladatokat, szükségleteket, ami a közösség számára fontos volt. Ehhez a biztos ponthoz viszonyítva mérték a távolságot, határozták meg kinek-kinek a feladatát. Ehhez a biztos ponthoz viszonyítva döntötték el mi az igaz, mi a jó, mi szolgálja az embernek, a közösségnek, a népnek a javát. Isten uralkodott az Ő népén.

Számunkra Krisztus ilyen. Ő a biztos pont, Ő a viszonyítási pont. Őhöz képest jó valami vagy rossz. Őbenne igaz valami vagy hazug. Ő általa látunk valamit igaznak vagy éppen tekintünk olyannak, amiért nem érdemes ragaszkodni. Hogy könnyű-e meghozni napról napra ezeket a döntéseket? Egyáltalán tisztán láthatunk-e, ki akar uralkodni rajtunk, mi akar uralkodni rajtunk, akár ideológiák, akár közösségi meggyőződés, akár félelmek, akár igaznak kikiáltott elgondolások, ki akar uralkodni rajtunk? Nem könnyű felfedezni, s milyen jó, hogy az Isten az ő tanítása, parancsai által segít bennünket és milyen jó, hogy az Isten az ő jóságában jeleket ad nekünk. Olyan jeleket, amelyek a hitben felfedezhetők, olyan hathatós jelet, mint a Boldogságos Szűz Mária, az ige asszonya, az egyház anyja, az ígére figyelő asszony és ahogyan a fatimai jelenésben megjelenik számunkra az, aki figyelmeztet, aki óvja a gyermekeit, aki figyelmeztet arra, hogy az eszmék zűrzavarában csak Krisztus által tudunk eligazodni. Ő az, aki figyelmeztet bennünket az engesztelés által tudunk szabaddá válni és tudjuk a szabadságot megteremteni. Figyelmeztet bennünket

arra is, hogy a kaotikus helyzetben, amikor eltűnik a határ, mi az igaz és mi a szent, a konfúz helyzetben Krisztus világossága az, ami számunkra világosságot ad és a Krisztus útja az, ami számunkra egyértelmű út. Mind az egyén,. mind a társadalom, mind pedig az egyház számára is.

Ez a templom az építésének megfogalmazásától kezdődően a fatimai szűz oltalmát akarja kérni, a fatimai jelenés és annak ereje által akar segítségünkre lenni mindennapi döntésünkben. Ezért is tartom fontosnak, hogy ez a templom megépült, befejeződött. Mindennapi életét megkezdheti, hogy legyen a fatimai gondolatnak otthona egyházmegyénkben, legyen hely, ahová zárandokolni tudunk, ahol engesztelni tudunk, ahol megtisztulnak a vágyaink, terveink, gondolataink, akár a családra, egyéni döntéseinkre akár az egyház pasztorális tevékenységére vonatkozóan.

Egyházmegye kegyhelyeként szeretném látni ezt a templomot és erre minden lehetőségünk meg is van. Csak a mi buzgóságunk, csak a mi Krisztushoz való ragaszkodásunk, Mária anyai oltalma szükséges ehhez. Ezt kérjük.

Milyen jó, hogy ezen a mai napon, amikor a templom szentelését ünnepeljük, amikor Jézus Krisztusra, a világmindenség királyára emlékezünk, akkor emlékezhetünk egy olyan nemrégiben boldoggá avatott, közöttünk élt fiatalra, Boldog Bódi Mária Magdolnára, aki éppen 1941. október 26-án, Krisztus király ünnepén tette fogadalmát az Úrnak. Felajánlotta az életét. Legfőképpen a fiatalokért. S az ő felajánlása példa számunkra. Van lehetőség eligazodni, van lehetőség jó döntést hozni, van lehetőség engesztelni és van lehetőség Krisztus módjára élni. Ez volt az ő utolsó mondata is: „Krisztus királyom, végy magadhoz” Krisztus király ünnepén különösen nagy ereje van ennek a fogadalomnak és ennek a példának. Milyen jó, hogy ebben az ünnepben kérhetjük Krisztus legyen a mi királyunk, kérhetjük Fatimai Szűz segítsen bennünket életünk döntéseinek meghozatalában és milyen jó, hogy ebben konkrét példa is segít bennünket, akinek itt kis kápolnája is kialakításra került. Legyen tehát ez a templom Istennek szentelt hely, ahol a Lélek uralkodik, legyen ez a templom a Krisztusból való kiindulásnak a pontja, legyen ez a templom Boldogságos Szűz Máriának, az ígére figyelő asszonynak, az egyház anyjának, a Fatimai Szűznek kegyhelye. Megajándékozottak vagyunk az Istentől. Ennek az ajándéknak az örömében éljük mindennapi életünket. Ámen.